

Abadia de Sant Josep de Clairval

Carta de la primavera 2013,
Pasqua

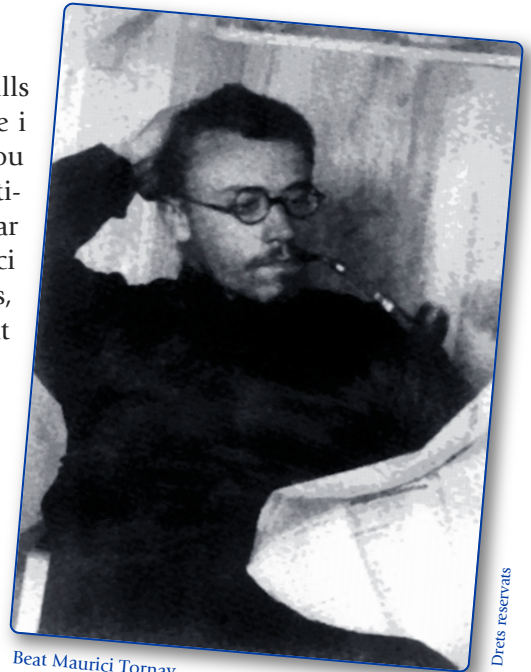
Estimats Amics,

UNA tarda, a la vora del foc, la Faustina Tornay explica als seus fills més petits, en Maurici i l'Anna, la vida de santa Agnès, verge i màrtir. En resposta a llurs preguntes, els diu: «Verges, ho sou tots dos, fillets meus, però això de ser màrtirs, és més difícil». Cal estimar Déu sobre totes les coses, i estar disposat a donar la vida, a vessar fins l'última gota de sang per Ell, abans de fer un pecat». En Maurici reacciona amb la rapidesa del llamp: «Ja ho veuràs, Anna, ja ho veuràs, jo seré màrtir». Frase profètica: el 16 de maig de 1992, serà beatificat com a màrtir pel papa Joan Pau II.

En Maurici Tornay neix el 31 d'agost de 1910 en el poblet de La Rosière, a 1.200 metres d'altitud en el flanc abrupte d'una muntanya del Valais (Suïssa). És el setè fill d'una família de vuit plançons. Des del primer any d'escola, es manifesten en ell qualitats excepcionals, però també defectes i mal geni. Sap, també, ser amable, aplicat i és intel·ligent, però és, també, dominant, rebel i, de vegades, agressiu. Al sortir de l'escola, els germans Tornay col·laboren amb els seus pares a l'estable, a les pastures i a l'horta; la vida és dura en la muntanya. Un amor profund uneix tots els membres de la família, on s'experimenta aquella reconfortant veritat que descriu sant Agustí: «On hi ha amor no hi ha pena, i si n'hi ha, és estimada». Des de jovenet, en Maurici s'esforça per corregir els seus defectes i ho aconsegueix una mica. La seva germana atribueix aquest èxit a l'Eucaristia: «Amb la primera Comunió, en Maurici es va tornar més amable». El noi té model: sant Maurici, el seu patró, va pagar cara la seva fidelitat a Crist, ja que va ser martiritzat, juntament amb tota una legió de soldats romans, a Agaune, prop del poblet de la Rosière. A l'edat de quinze anys, en Maurici ingressa al col·legi de l'Abadia de Sant Maurici, construïda sobre la tomba del màrtir. Hi romandrà intern sis anys. De seguida destaca per la seva aplicació en els estudis i per la seva devoció, gens exagerada; li agrada riure i practica a profusió la virtut de l'eutrapèlia, és a dir, l'art d'enriquir les relacions humanes amb trets d'humor i de sana jovialitat. En el seu temps lliure, de vegades s'emporta alguns companys a la capella, per fer una curta meditació, on els llegeix passatges de sant Francesc de Sales o una pàgina de la "Història d'una ànima" de santa Teresa de l'Infant Jesús.

Seriem tan bojós d'expulsar-lo?

Un dia, parlant de la presència real de Crist en l'Eucaristia, en Maurici afirma: «Ha fet de la nostra ànima un calze, on roman a perpetuïtat, fins que

Beat Maurici Tornay

Drets reservats

siguem tan bojós d'expulsar-lo amb un pecat mortal». Aquesta observació desvetlla una mirada lúcida sobre el pitjor mal que pugui arribar a l'home: el pecat. El *Catecisme de l'Església Catòlica (CEC)* ens recorda: «Qualsevol persona que pecca, lesiona l'honor de Déu i el seu amor, la seva pròpia dignitat d'home cridat a ser fill de Déu i el bé espiritual de l'Església, de la qual cada cristià ha de ser una pedra viva. Als ulls de la fe, cap mal és més greu que el pecat, ni pitjors conseqüències per als mateixos pecadors, per a l'Església i per al món sencer» (CEC 1487-88). El pecat és una paraula, un acte o un desig contrari a la llei de Déu inscrita en nosaltres. Cal distingir entre pecat venial i pecat mortal (o greu). El pecat venial refreda l'amor de Déu en els nostres cors, sense, però, privar-nos de la vida de la gràcia. En canvi, el pecat mortal destrueix la caritat en el cor de l'home per una infracció greu a la llei de Déu; aparta l'home de Déu, tot i sent el seu darrer fi i la seva felicitat, preferint un bé o satisfacció inferiors. Perquè hi hagi pecat mortal cal reunir tres condicions: matèria greu, ple coneixement i ple consentiment (cf. *Compendi de Benet XVI*, núm. 391-400).

Avui dia, existeix una mentalitat molt estesa que porta a negar o a reduir la realitat del pecat mortal. Hom afirma que alguns actes individuals, fins i tot si són fortament contraris a la llei de Déu, no separarien l'home de Déu, sempre i quan la persona tingui la intenció global (denominada "opció fonamental") d'orientar la seva vida cap a Déu. Davant d'aquesta mentalitat, però, el

beat Joan Pau II va ensenyar el següent en l'encíclica *Veritatis splendor*, del 6 d'agost de 1993: « Cal evitar de reduir el pecat mortal solament a un acte "d'opció fonamental" –com avui se sol dir– contra Déu, concebut, ja sigui com explícit i formal menyspreu de Déu i del proïsme, ja sigui com implícit i no reflexiu rebuig de l'amor. Es comet, també, un pecat mortal, quan l'home, sabent-ho i volent-ho, tria, pel motiu que sigui, alguna cosa greument desordenada. Efectivament, en aquesta elecció ja és inclòs el menyspreu del precepte diví, el rebuig de l'amor de Déu cap a la humanitat i cap a tota la creació: l'home s'allunya de Déu i perd la caritat. Així doncs, "l'orientació fonamental" pot ser radicalment modificada per actes particulars » (n. 70). Això pot passar, per exemple, amb la blasfèmia, la idolatria, l'ateisme, la heretgia, el cisma, el perjuri, la fetilleria, l'avortament, la contracepció, l'adulteri, la fornicació, l'homosexualitat o qualsevol mena d'autoerotisme. Tots plegats, comportaments que alteren la bondat i la bellesa que Déu ha posat en nosaltres.

« Quelcom més grandíós »

L'horror al pecat, que es trobava profundament arrelat en el cor d'en Maurici, posava de manifest un dels fruits d'una educació completament impregnada per l'esperit de la fe. Una vegada acabats els estudis de secundària, el noi sol·licita el seu ingrés als Canonges Regulars del Gran Sant Bernat. La seva intenció queda reflectida en una missiva dirigida al Prior d'aquesta congregació: « Complir amb la meva vocació d'abandonar el món i dedicar-me completament al servei de les ànimes per conduir-les a Déu, i salvar també la meva ». La missió dels Canonges queda resumida en les paraules gravades al frontispici de l'hospici: « Hic Christus adoratur et pascitur » (Aquí Crist és adorat i nodrit). Tot i assegurar la celebració de la Missa i de les hores canòniques, són també pastors d'ànimes, socorren els pelegrins que han de passar els Alps, o servint l'Església en altres funcions que els són confiades pels bisbes. En el moment de deixar la família, en Maurici respon així a la seva germana gran, que vol que es quedi a casa: « Hi ha quelcom més grandíós que totes les belleses de la terra ». El 25 d'agost de 1931, és admès al noviciat de l'hospici del Gran San Bernat, situat a 2.472 metres d'altitud, on el termòmetre, l'hivern baixa fins -20°C.

Dos mesos abans del seu ingrés al noviciat, en Maurici escriu a la seva família: « Mai he estat tan lliure. Faig el que vull, puc fer el que vull, doncs la voluntat de Déu m'és expressada a cada moment, i jo només vull fer aquesta voluntat ». A la seva germana Anna, li escriu: « Saps, Anna, hem de donar-nos pressa, hem d'afanyar-nos, hem d'activar-nos; a la nostra edat, d'altres ja eren sants. Perquè si la tija passa tot el seu temps florint, el fruit no arribarà abans del fred i de la mort. N'hi ha tants que ens criden, tants pecadors, tants pagans!; i nosaltres volem respondre'ls, oi? La nostra salut, el nostre cos, és per a ells, no? T'ho dic una altra vegada, afanyem-nos. Com més passa el temps, més convençut estic que el

sacrifici i el lliurament (d'un mateix) tenen gran sentit, i que és allò que orienta la vida que passem ». En Maurici se sent turmentat en pensar que hi ha ànimes que compten amb nosaltres per salvar-se, i s'inflama del desig d'ensenyar-los l'Evangelí, d'anar a països llunyans per conduir-los a Crist. Uns seixanta anys més tard, el Papa Joan Pau II ressaltarà el següent: « La quantitat de persones que encara no coneixen Crist ni formen part de l'Església, augmenta constantment; des del final del Concili (*Vaticà II*) gairebé s'ha duplicat. Per a aquesta humanitat immensa, tan estimada pel Pare per la qual va enviar el seu propi Fill, és palès la urgència de la missió » (Encíclica *Redemptoris missio*, 7 de desembre de 1990, n. 3). « La raó d'aquesta activitat missionera es basa en la voluntat de Déu, que vol que tots els homes siguin salvats i vinguin al coneixement de la veritat. Doncs un és Déu, un, també, és el mediador entre Déu i els homes, l'Home Jesucrist, que es va lliurar Ell mateix per la redempció de tots (1 Tim 2, 4-5), i que, en cap altre hi ha salvació (Fets 4, 12). Aleshores, cal que tots es converteixin a Ell, una vegada conegut per la predicació de l'Església; que pel baptisme s'incorporin a Ell i a l'Església, que és el seu Cos. Perquè Crist mateix, inculcant amb paraules concretes la necessitat de la fe i del baptisme (cf. Mc 16, 16; Jn 3, 5), va confirmar juntament la necessitat de l'Església, en la qual els homes hi entren pel baptisme » (Concili Vaticà II, decret *Ad gentes divinitus*, n. 7).

El mèrit de les penes d'un dia

Sortosament, les Missions Estrangeres de París acaben de sol·licitar a la Congregació del Gran San Bernat l'enviament a l'Himalaya d'alguns religiosos acostumats al fred de la muntanya. Després d'haver-hi reflexionat, el Prior, Monsenyor Bourgeois, decideix acceptar aquesta sol·licitud, i un primer grup de religiosos sortirà el gener de 1933 cap a Wei-si, en Yun-nan (sud-oest de Xina), però en Maurici Tornay no es troba entre ells. Un any més tard, el gener de 1934, els metges li diagnostiquen una úlcera duodenal que necessita operació. La convalescència és llarga, i aquesta experiència de sofriment el porta a encoratjar els seus pares, germans i germanes a utilitzar millor aquest tresor tan desconegut que és el sofriment suportat en unió a Crist. A la seva germana Josefina li diu: « Saps que quan tens fred, i ofereixes aquest fred a Déu, pots convertir un pagà? I que les penes ben suportades d'un dia tenen més mèrit que si haguessis estat resant? Són recursos fàcils que tens a l'abast per ajudar-me i per ajudar tothom ». Les nostres petites penes tenen un valor infinit si les unim a les de Crist. Oh! quant t'estimaria llavors Crist! ».

El 8 de setembre de 1935, el canonge novici pronuncia els seus vots solemnes de pobresa, castedat i obediència. Aleshores, Monsenyor Bourgeois decideix reforçar l'equip dels pioners de Yun-nan, i el nou canonge Tornay, ja restablert, partirà en companyia dels seus germans canonges Lattion i Rouiller. Els tres es preparen durant alguns mesos per aprendre a alleujar la misèria

humana, ajudant un metge i un dentista. Abans del dia previst per anar cap a la missió, en Maurici comparteix els seus pensaments amb el seu germà Lluís: «He tingut clarament en la meva ànima la següent intuïció: perquè el meu ministeri sigui fecund, he de treballar amb tot l'ardor de la meva ànima, per l'amor més pur de Déu, sense cap desig que la meva labor ressalti. Vull extenuar-me al servei de Déu. Ja no tornaré». Després d'un mes i mig de viatge, els tres canonges arriben a la missió de Wei-si (2.350 m), en les Marques tibetanes. En Tornay escriu: «I ara que gairebé he donat la volta al món, he vist i comprovat que la gent és desgraciada per tot arreu, que la veritable desgràcia consisteix a oblidar Déu, que a part d'estimar Déu, és ben veritat que res val la pena, res, res, res». Sense trigar, reprèn la seva dedicació a l'estudi: d'una banda la teologia, sota la direcció del canonge Lattion, i d'una altra, la llengua xinesa, amb un vell professor protestant que simpatitza amb el catolicisme. Desitjós d'evangelitzar els pagans en la seva llengua i en el respecte a la seva cultura, aconsegueix ràpids progressos en xinès. No obstant això, per molt carregat que resulti el seu programa d'estudis, el canonge es lliura amb ardor als actes de pietat: pregària, meditació, Missa, res de l'ofici diví. Allí aconsegueix trobar la força per suportar la creu del missioner. En aquesta època escriu als seus pares: «Allò que conreeu, algun dia desapareixerà; allò que estimeu, algun dia passarà a uns altres. És clar, no és que no s'hagi d'estimar la terra, però només cal estimar-la en la mesura que ens condueixi a Déu, en la mesura que ens diu què bo i misericordiós és Déu. La resta no val res, perquè passarà. Sí, tot passarà. Però el meu afecte cap a vosaltres no passarà mai, perquè al Cel ens estimarem per sempre».

Una alegria a mitges

Després de superar amb èxit els estudis de teologia, en Tornay que ja era diaca, pot ser ordenat sacerdot. El bisbe més proper, Monsenyor Francesc Chaize, resideix a Hanoi, i el jove diaca emprèn un viatge de vint dies per trobar-se amb ell. La mateixa tarda de l'ordenació, el 24 d'abril de 1938, escriu als seus pares: «Ja teniu un fill sacerdot! Glòria al Senyor! Aquesta notícia us semblarà només una alegria a mitges, perquè no em trobo entre vosaltres. Però, com que sou cristians, ja em compreneu. Hi ha un Déu a qui s'ha de servir de tot cor; per això me'n vaig anar, i per això heu suportat tan bé la meva absència».

El setembre de 1939, esclata la guerra mundial. La Xina és envaïda pel Japó, i les Marques tibetanes són ocupades militarment. Aquest esdeveniment provoca carestia, revolta del poble i saquejos. El pare Tornay ha d'enfrontar-se al problema d'haver d'alimentar el «probatori», espècie de preparació al seminari menor, fundat pels canonges i confiat al seu càrrec. Es veurà obligat fins i tot a fer-se captaire per alimentar als seus nois. Ell mateix haurà de passar de vegades dies sencers alimentant-se únicament d'arrels de falgueres. En aquesta època escriu: «Suportar la creu; he entès una mica el significat

d'aquesta paraula». Però, lluny de desanimar-lo, la vista de la misèria general no fa sinó inflamar el seu desig de fer el bé al seu al voltant: «Com més difícils són els temps, més urgent és ocupar-se de les ànimes». L'any 1945, abans d'acabar-se la guerra, el pare Tornay és nomenat rector de Yerkalo (2.650 metres d'altitud), al sud-oest del Tibet. Acceptar aquest lloc significa endinsar-se en un camí que té totes les possibilitats d'arribar al martiri. Molts sacerdots, ja hi han trobat la mort a causa de la intolerància religiosa de les autoritats locals. Davant la notícia del seu nomenament, el missioner cerca refugi en l'oració. *Pare meu, si és possible, que passi lluny de mi aquest calze, però faci's no com jo vull, sinó com vulguis Tu* (Mt 26, 39).

Dos exèrcits enfrontats

En la regió on el pare Tornay exerceix l'apostolat, Gun-Akhio, el lama cap, és totpoderós, tant en el pla religiós com en l'econòmic i polític i manifesta un odi implacable contra els missioners. Sant Pau ja havia advertit el seu estimat deixeble Timoteu contra les dificultats que no falten mai als obrers de l'Evangelí: *Tothom qui vulgui viure estimant Jesucrist, patirà persecucions* (2 Tim 3, 12). No és cosa d'estranyar si «Déu va decretar entrar en la història dels homes de manera nova i definitiva, enviant el seu Fill en la nostra carn, per arrencar els homes del poder de les tenebres i de Satanàs i reconciliar el món amb Ell» (Concili Vaticà II, Decret *Ad gentes divinitus*, n. 3). Les forces del mal, que poden utilitzar la cooperació lliure dels homes, s'esforcen per impedir que sigui anunciada la Veritat que salva. Un gran bisbe missioner a Papua Nova Guinea, de principis del segle XX, Monsenyor Alain de Boismenu, escrivia: «Hi ha dos reialmes que es reparteixen el món i es disputen el cor de l'home; dos exèrcits en contínua i violent oposició: l'exèrcit de Jesucrist, l'Església, ardent per salvar els homes, i l'exèrcit furiós de Satanàs, obstinat per perdre'ls. És una guerra sense treva ni caserna. Molts ho ignoren, i molts d'altres ho consideren una ficció. Però és una cosa molt real; és la trama invisible de la història del món, fins a la fi dels temps». Per poder-hi fer front, en primer lloc, cal adonar-se'n...

«Fins i tot, abans d'arribar a Yerkalo –escriurà el pare Tornay– ja es parlava sota capa, d'expulsar el missioner. Durant les danses dels Lames de Karmda, es proclama, davant el cel i la terra, que el missioner havia d'anar-se'n immediatament, amb l'amenaça de la pitjor desgràcia que un missioner pugui témer: els cristians haurien de renegar Crist que acabaven de conèixer i que tots haurien de dur la toga del lamaisme. No hi ha res a fer: «només hi ha d'haver una religió en el país dels mil déus». A pesar dels perills i dificultats de l'apostolat, el pare Tornay no vol marxar. Com ho havia dit el sant rector d'Ars: «Deixeu una parròquia vint anys sense sacerdot i adoraran les bèsties», Mossèn Tornay comprèn que el poble necessita els missioners per conèixer la llei de Déu i ser fidel a ella gràcies als sacraments de l'Església. Les amenaces del lama Gun-Akhio no fan

regular el missioner, com ho demostra allò que escriu a un company sacerdot: «He estat enviat a Yerkalo pel meu bisbe i aquí romandrè mentre em mantingui en aquest lloc. Si els lames volen fer-me marxar, només poden fer-ho d'una manera: lligar-me al llom d'un mul i arrear l'animal; només cediré davant la violència». L'ordre de cedir solament davant la violència l'ha rebut del bisbe. El nostre heroi no vacil·la ni quan els lames li criden a la cara: «Te'n aniràs! Te'n aniràs! Et matarem! Et tirarem al Mekong!»...

El 26 de gener de 1946 pel matí, uns quaranta lames armats, es presenten a l'estatge del missioner; ho destrueixen tot i se'n duen per la força el pare Tornay cap a Pamé, en el Yun-nan xinès. Comença aleshores un any que serà el més difícil de la seva vida. En aquest poblet només hi ha una família cristiana. El vell tibetà que li dóna hostatge és un borbato, i els lames segueixen amenaçant-lo de mort si no interromp la seva correspondència amb els fidels de Yerkalo. Llavors, lliurant-se encara més a l'oració, emprèn la visita dels vilatjans i té cura dels malalts. A primers de maig de 1946, el pare Tornay rep una carta del governador de Chamdo, suprema autoritat civil del Tibet oriental, prometent-li la seva protecció i el convida a tornar cap a Yerkalo. El 6 de maig, el pare emprèn el camí, però en arribar al terme de Yerkalo és capturat pel lama Gun-Akhio: «Alt! Prohibit continuar més endavant». Amb tristesa, el pare se'n torna en plena nit. Sense desanimar-se, projecta llavors un viatge a Lhassa, capital del Tibet (34 dies de marxa), per obtenir del Dalai-Lama, cap suprem religiós i polític del país, la llibertat religiosa per als cristians de Yerkalo. Per

aquest projecte ha rebut l'estímul dels representants de la Santa Seu i dels governs suís i francès.

L'arribada a la veritable pàtria

El 10 de juliol de 1949, unint-se a una caravana de comerciants, el pare Tornay, acompanyat d'uns joves cristians tibetans, emprèn aquest llarg viatge a Lhassa, que durarà dos mesos. Malgrat d'haver-se afaitat la barba i de dur l'hàbit tibetà, és reconegut i denunciat en una de les etapes. Obligat a abandonar la caravana i a tornar enrere, el pare amb el seu equipatge, aconseguix, no obstant això, tornar a agafar-la. «No cal tenir por –diu als seus companys–; si ens maten, anirem de dret al Paradís. Morirem pels cristians». La caravana es deté prop de la frontera, en territori de Yun-nan, en un lloc nomenat Tothong. L'indret és sinistre i propici per a una emboscada. De cop i volta, quatre lames armats sorgeixen del bosc. El pare crida: «No dispareu, podem parlar!» Però, en aquest instant, sonen dos tirs de fusell. El pare es precipita cap al seu fidel company, el jove Doci, que ha estat ferit. Es produeixen altres tirs: el pare Maurici Tornay cau sota el foc de les bales. Fou l'11 d'agost de 1949, en el bosc de Tothong, als peus del congost de Choula (3.000 m), poc abans del migdia. Més tard, les autoritats xineses imposaran una forta sanció per aquest crim al convent dels lames de Karmda. La responsabilitat de l'assassinat es considera, amb això, oficialment aclarida. La causa: «El pare propagava la religió catòlica a Yerkalo». En l'actualitat, la fe catòlica roman encara viva en aquest lloc.

Quan encara era petit, en Maurici Tornay havia escrit: «El dia de la mort ha de ser el més feliç de la nostra vida. Primer de tot, cal alegrar-se, perquè això significa l'arribada a la veritable pàtria». Després d'haver seguit els passos del Bon Pastor que lliura la vida per les seves ovelles, el valent missioner va entrar en la vida eterna. Demanem-li que ens concedeixi de participar en el seu apassionat amor per Crist i arribar fins al final de les exigències del seu amor per nosaltres.

Dom Antoine Marie o.s.b.

- Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.
- Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.
- Ajuts:

Transferència bancària: Caixa Duero (Madrid): C.C.C. 2104 - OF.:3335 - D.C.: 07 - Núm: 9113949609.

Xecs ordinaris en euros o en dòlars a nom de "Abbaye Saint-Joseph de Clairval".

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Fax: 03 80 96 25 29

E-mail: abbaye@clairval.com

<http://www.clairval.com/>

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

Fax : 00 33 3 80 96 25 29 – E-mail : abbaye@clairval.com – Site : <http://www.clairval.com/>